

ДЕЦА НА БЕЗИМЕННИТЕ

**БРАНДЪН
САНДЕРСЪН**

**ДЕЦА НА
БЕЗИМЕННИТЕ**

Артлайн Студиос
София, 2020

Brandon Sanderson
CHILDREN OF THE NAMELESS
copyright © 2018 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

©2018 Wizards of the Coast LLC. Wizards of the Coast, Magic: The Gathering, their respective logos, Magic, and characters' names and distinctive likenesses are property of Wizards of the Coast LLC in the USA and other countries. All rights reserved. All other trademarks are the property of their respective owners.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Деца на безименните
2020 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © 2020 Цветана Генчева
Редактор: Венелин Проиков
Коректор: Йоана Иванова
Корица: Светлин Велинов
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-211-5

ПЪРВА
ЧАСТ

Пролог

Съществуваха два вида мрак и Тасенда се страхуваше повече от втория вид, отколкото от първия.

Първият вид мрак бе съвсем обикновен. Мракът на сенките, към който протягаше пръсти светлината. Тъмнината на вратата на килер, оставена открехната, или на старата барака близо до гората. Този пръв вид тъмнина беше тъмнината на сумрака, която се процежда в домовете, докато нощта настъпваше като неканен гост, когото нямаш друг избор, освен да приемеш.

Първият вид мрак имаше своите опасности, особено в тази страна, в която сенките дишаха и тъмни неща виеха нощем. Затова пък вторият вид мрак – който се спускаше над Тасенда всяка сутрин – вселяваше в сърцето и душата ѝ истински страх. Слепотата ѝ беше пряко свързана с изгрева на слънцето – появяха ли се първите лъчи, зрението ѝ избледняваше. Вторият вид мрак я поглъщаше: непрогледна чернота, от която нямаше как да избяга. Родителите ѝ и свещениците може и да я уверяваха в обратното, но тя знаеше, че нещо ужасно я наблюдава от този мрак.

Близначката ѝ, Уилия, разбираше. Проклятието на Уилия беше обратното на това на Тасенда – Уилия виждаше през деня, но вторият вид мрак я поглъщаше през нощта. Нямаше време, когато и двете можеха да виждат. И така, макар и близначки, момичетата никога не можеха да се погледнат в очите.

Докато растеше, Тасенда се опитваше да се отърве от страха си от втория вид мрак, като се учеше да свири. Все си казваше, че поне чува. И наистина, докато беше сляпа, тя чувстваше, че успява да чуе естествената музика на земята. Хрущенето на камъчетата под стъпките. Трепета на смеха, когато някое дете минаваше покрай нейното място в центъра на града. Понякога Тасенда усещаше, че чува как древните дървета се протягат, докато растат – звук, подобен на извиването на въже, съпътстван с тихата, нежна въздишка на листата по тях.

Искаше ѝ се да види слънцето поне веднъж. Гигантска, пламтяща, горяща топка огън в небето, по-ярка дори от луната? Тя усещаше наситената му топлина по кожата, затова знаеше, че е истинско, но какво ли беше всички други да си живеят живота, да виждат невероятната влада в небето, насочила лъчите си към тях?

Хората в селото знаеха за противоположните проклетия на момичетата и ги сочеха като белязани. Тресавището ги било докоснало, така шушукаха. Хубавото бе, че това означаваше, че момичетата са вече заети, благословени.

На Тасенда ѝ беше трудно да почувства това като благословия до онзи пръв ден, когато откри истинската си песен. Все още беше дете, когато хората от селото ѝ носеха барабани от пътуващия търговец, за да им пее, докато работеха в полята с криви върби. Те казваха, че мракът сред дърветата се отдръпва, когато тя пее, и настояваха, че слънцето грейва по-ярко. В един такъв ден Тасенда откри у себе си сили – и започна да пее красива, стопляща песен на неподправена радост. Незнайно как знаеше, че идва от Тресавището. Беше дар, който вървеше ръка за ръка с проклятието на слепотата.

Уилия бе доверила шепнешком, че и тя е усетила силата в себе си. Странни сили, които будеха страхопочитание. Когато се биеше с меч – макар да бе едва на дванайсет – тя се справяше не по-зле от Барл, ковача.

Уилия открай време беше свирепата. Поне през часовете на деня. Нощем, когато вторият вид мрак я обладаваше, тя

трепереше от страх, който Тасенда познаваше много добре. През онези дълги нощи Тасенда пееше на сестра си, момиче, което бе обзето от ужас – колкото и да бе нелогично, – че този път светлината няма да се върне за нея.

В една такава нощ, скоро след тринайсетия им рожден ден, Тасенда откри друга песен. Тя придойде като горско създание, задраска по вратата, виеше, мятеше се. Имаше нощи, в които зверовете излизаха от гората, нахлуваха в домовете, отвличаха жителите. Това бе цената на живота в Подстъпите – земята искаше своя дан и приемаше човешка кръв. Не можеше да се направи почти нищо, освен да залостиш вратата и да се молиш или на Тресавището, или на Ангела – в зависимост от предпочитанията си – за избавление.

Но в онази нощ – докато се вслушваше в паниката на сестра си и плача на родителите си – Тасенда пристъпи *напред към* звяра, когато той нахлу. Беше чула музика в пропукването и разцепването на вратата, вятъра, който превиваше клоните, в ударите на собственото си сърце, докато думтеше в ушите ѝ. Тя отвори уста и запя нещо ново. И ето че тази песен накара звяра да изреве от болка и да се оттегли. Това бе песен на предизвикателство и отблъскване, песен *за защита*.

На следващата вечер от селото я помолиха да изпее песента си в мрака. Музиката ѝ сякаш накара гората да застине. От този ден насетне нищо вече не излизаше от гората. Селото, някога най-малкото от трите в Подстъпите, започна да набъбва, щом хората научиха за близначките защитници: свирепият воин, който се обучаваше през деня, и тихата песнопойка, която караше гората да утихне.

В продължение на две години селото се радваше на небивал мир и спокойствие. Нямахме отвлечени през нощта. Зверовете не виеха към луната. Тресавището бе изпратило пазители, които да закрилят хората му. Никой не обърна внимание, когато нов владетел, който се наричаше Господаря на имението, пристигна, за да замени стария. Обикновените хора не питаха

и не искаха да знаят за разправиите между владетелите. Този нов Господар на имението се държеше настрана – промяна след стария владетел. Поне така си мислеха.

И тогава, тъкмо когато близначките навършиха петнайсет, всичко се обърка.

1

Тасенда

Шептящите пристигнаха точно преди сумрак и песента на Тасенда не бе достатъчна, за да ги спре. Тя изписка припева на Песента за защита, плъзна ръце по струните на виолата си – подарък от родителите ѝ за четиринайсетия рожден ден.

И двамата ѝ родители вече ги нямаше, убити преди десет дни от странните създания, които сега нападаха селото. Тасенда едва бе превъзмогнала мъката, когато отвлякоха и Уилия. Сега бяха дошли за цялото село.

Тъй като слънцето все още не беше залязло, тя не можеше да ги види, но чу тихите им, припокриващи се гласове, които се носеха около мястото ѝ. Говореха дрезгаво, тихо, думите бяха неразличими – нещо като пригласяне на песента ѝ.

Тя удвои усилията си, засвири на виолата с пръсти, както бе седнала на обичайното си място в средата на селото, край гъргорещата цистерна. Песента *трябваше* да е достатъчна. Цели две години спираше ужаса и тормоза. Шептящите обаче изглеждаха напълно безразлични, докато се стичаха около Тасенда. Много скоро човешки викове на ужас се понесоха в разтърсващ хор около нея.

Тасенда се опита да запее по-високо, но гласът ѝ ставаше все по-дрезгав. Следващия път, когато си пое дъх, се разкашля. Пое си въздух разтреперана, вложила всички сили в отчаян опит да...

Нещо студено се отри в нея. Болката в пръстите ѝ заглъхна, тя ахна, отскочи назад, притисна виолата до гърдите си. Всичко

около нея тънеше в чернота, но тя *чуваше* нещото някъде наблизо, шепотът на хиляди гласове се припокриваше, също като прелистване на страници, приглушено като отмиращ дъх.

След това то си тръгна, не ѝ обърна повече внимание. Останалите от селото нямаха този късмет. Те се бяха заключили по домовете си – там крещяха, молеха се и умоляваха... докато гласовете на всички един по един пресекнаха.

– Тасенда! – извика глас наблизо. – Тасенда! Помощ!

– Мириан? – Гласът на Тасенда прозвуча като накъсан грак. От коя посока дойде викът? Тасенда се завъртя в мрака, ритна стола си и той се преобърна шумно.

– *Тасенда!*

Там! Тасенда внимателно прокара крак от страни на цистерната, за да усети камъните и да се ориентира, след това замахна към мрака. Познаваше мястото добре, бяха минали години, откакто се препъна за последен път, докато пресичаше селския площад. Въпреки това не можа да избегне страха, който усети, когато пристъпи напред. Мина напред, към мрака, който все така я ужасяваше.

Нима този път щеше да влезе в празнотата и никога повече да не се върне? Нима щеше да продължи да се препъва в безбрежната, непозната чернота, изгубила всякакъв усет при докосване, всички чувства?

Вместо това се добра до стената на нечия къща, точно където очакваше да я напипа. Опипа с изранени пръсти, докосна първаза на прозореца, усети подредените в редица билки на Мириан, едното гърненце – в бързината – случайно преобърна. То се счупи на калдъръма.

– Мириан! – извика Тасенда и пое опипом покрай стената. В селото се разнесоха други писъци – някои хора викаха за помощ, други крещяха, обзети от паника. Взети заедно, тези звуци бяха истинска буря, същевременно всеки изглеждаше толкова самотен.

– Мириан? – обади се отново Тасенда. – Защо е отворена вратата ти? Мириан?

Тасенда опипа пътя си в малката къща, след това се препъна в нечие тяло. С мокри от сълзите бузи, Тасенда коленичи, все още стиснала виолата в една ръка. С другата напипа дантелената пола – бродирана от ръката на Мириан през вечерите, когато правеше компания на Тасенда. Тя протегна ръка към лицето на жената.

Мириан беше занесла на Тасенда чай преди не повече от час. А сега... кожата ѝ вече бе станала някак студена, а тялото бе вдървено.

Тасенда остави виолата и се оттласна, блъсна се в стената, преобърна нещо. Падналата вещ изпука, когато се удари в пода с почти музикален звук.

Навън отшумяваха последните викове.

– Вземете мен! – извика Тасенда и заопипва пътя си към вратата. Издраска ръка на остър ъгъл, скъса си полата, разкървави дланта. – Вземете ме, както направихте със семейството ми! – Запрепъва се отново към площада и когато повечето от виковете и паниката отзвучаха, тя заговори по-тихо. С детски глас.

– Ахрен? – провикна се тя. – Ти ли си?

Не. Тресавище, чуй молитвата ми. Моля те...

– Ахрен! – Тасенда последва тихите викове, изпълнени с паника, до друга сграда. Вратата беше заключена, но това изглежда не спираше Шептящите. Тя бяха духове или някакви призраци.

Тасенда заопипва пътя си към прозореца, където чу малка ръка да думка по стъклото.

– Ахрен... – рече тя и постави длан на прозореца. Обзе я студ.

– Тасенда! – изписка приглушено момченцето. – Моля те! То идва!

Тя си пое дъх и се опита – докато хлипаше – да се насили и изпее песен. Но Песента за защита не действаше. Може би... може би нещо друго?

– Леки... леки дни на топло слънце... – започна тя, докато пробваше старата си песен. Веселата песен, която пеше на

сестра си и на хората от селото, когато беше дете. – Светлина и мир, които идват тук при нас...

Усети как думите замират на устните ѝ. Как бе възможно да пее за топло слънце, което вече не можеше да вижда? Как можеше да вкуси мира, да донесе радост, след като хората около нея умираха?

Тази песен... тя вече не помнеше тази песен.

Плачът на Ахрен спря и вътре се чу приглушено тупване. Навън последните писъци спряха. В селото се възцари пълна тишина.

Тасенда се отдръпна от прозореца, след това чу стъпки зад себе си.

Стъпки. Шептящите не издаваха такива звуци.

Завъртя се към стъпките и чу шумоленето на дрехи на човек, застанал наблизко, който я наблюдаваше.

– Чувам те! – изкрещя Тасенда към невидимата фигура. – Господарю на имението! Чувам стъпките ти!

Чу дишане. Звучите, дори на Шептящите, заглъхнаха. Онзи, който я наблюдаваше, остана да я наблюдава, остана неподвижен.

– Вземи ме! – изкрещя Тасенда към втория вид мрак. – Сложи край на всичко!

Стъпките се отдалечиха. Студен, самотен вятър профуча през селото. Тасенда усети последните лъчи на слънцето да отстъпват, а въздухът стана студен. Нощта падна и зрението на Тасенда се върна. Тя замига, когато мракът се отдръпна към сенките, небето бе все още топло от слънцето. Също като жарта, която се задържаше – за кратко – към фитила, след като огънчето угаснеше.

Тасенда забеляза, че е близо до цистерната, лицето ѝ обляно в съзвизия, кестенявата коса рошава. Безценната ѝ виола лежеше издраскана до вратата в къщата на Мириан.

Селото беше притихнало. Беше празно, освен Тасенда и труповете.

2

Тасенда

Тасенда прекара почти половин час да влиза в различни домове, напразно търсеше оцелели. Дори семействата, които бяха избягали в църквата, бяха паднали. Тя се прехвърляше от труп на труп, светлината в очите им бе угаснала, топлината бе открадната от телата им.

Преди десет дни родителите ѝ бяха сполетени от същата съдба. И те като Уилия бяха на път да оставят дар на Тресавището. Господарят на имението ги беше пресрещнал и нападнал, основанието бе необяснимо. Беше надвил Уилия, която – въпреки необичайните си сили – не можеше да се мери с ужасната му магия.

Уилия беше избягала в църквата за помощ. Когато се върна с войниците на църквата, откриха само два трупа. Бяха родителите ѝ, телата им бяха вече изстинали. Тази нощ Шептящите настъпиха за пръв път – странни, разкривени призраци, които избиха всички извън селото. Свидетелите се къляха, че ги бил направлявал Господаря на имението.

Дори тогава Тасенда се надяваше на избавление. Надяваше се, че Тресавището ще ги закриля. Докато Господаря на имението не дойде за Уилия и не я уби. А сега...

А сега...

Тасенда се отпусна на прага на дома на семейство Уиймър, притиснала главата си с ръце, осветена от светлината на луната. Свещениците и Уилия искаха да погребат родителите ѝ с църковен ритуал, но Тасенда настоя телата им да бъдат върнати в

Тресавището. Свещениците можеха да проповядват колкото си искат за ангелите, но повече от жителите на Подстъпите знаеха, че принадлежат – и са част от – Тресавището.

Само че... кой щеше да върне всички тези трупове на Тресавището? *Цялото село ли?*

Неочаквано ѝ се стори, че очите на всички трупове я наблюдават. С разкъсвана от болка ръка Тасенда докосна медальона-висулка на сестра си, който носеше на китката. На семплата кожена корда бе закачена желязна икона на Безименния Ангел. Тази висулка и нейната виола бяха единствените важни неща, които ѝ оставаха в живота. Така че нямаше причина да остане тук под взора на тези бдителни, мъртви очи.

Вече изтръпнала, Тасенда взе виолата и просто пое. Излезе от града, мина покрай полето с върбите, където бе открит трупът на Уилия. В онзи ден... е, тогава част от Тасенда стана леденостудена. Може би тъкмо затова, след като всичко бе приключило, тя откри, че е твърде уморена за сълзи.

Влезе в тъмната гора, място, където нито един разумен човек не би посмял да влезе. Да върви през гората нощем бе все едно *да търси* нещастieto, да се изгуби или да се навре между зъбите на притаил се наоколо звяр. Но имаше ли причина това да я тревожи сега? Животът ѝ беше безсмислен, а как да се изгуби, ако нямаше намерение да се върне?

Въпреки това... когато затвори очи, тя усети къде мракът е по-чист. Сякаш носеше усещането на онзи втори мрак, от който тя се страхуваше. Преди няколко години се беше запознала със съяпо момиче от града, дошло на посещение с търговците. Уилия бе толкова развълнувана да говори с някой друг, който разбира Втория Мрак – но момичето реагира с пълно недоумение на описанията им. Тя не се страхуваше от мрака и не разбираше защо те реагират по този начин.

Едва тогава Тасенда започна да разбира истински. Онова, което видяха, когато проклятието ги застигна, бе нещо по-дълбоко, по-странно. Беше нещо повече от най-обикновена слепота.

Тя пое към мрака, полата ѝ се закачаше в хрусталака, подминаваше дървета, толкова древни, че сигурно нямаше да успее да преброи кръговете им. Много нощи тези дървета бяха единствената публика на Тасенда, вятърът в листата им – нейните аплодисменти. Останалата част от селото спеше неспокойно, несигурно, също като лампа с твърде малко масло. Дори да се събудиш стреснато, когато се опитваш да си поемеш дъх, поне се будеше жив.

Безкрайният покров – пронизан на места от стоманените лъчи на луната – сякаш бе самото небе. Бе поддържан от тъмните колони на дърветата, ширнал се до безкрайността, също като отражения на отражения. Тя вървя цял половин час, но нищо не пристъпи към нея. Може би чудовищата на гората бяха твърде шокирани да видят само момиче на петнайсет да обикаля в нощта.

Скоро помириша Тресавището: гнилоч, мъх и застояло. То нямаше име, но селяните до един знаеха, че ги зове. Тресавището беше тяхната защита, защото дори нещата, които внасяха ужас в тъмните дебри на гората – дори оживелите кошмари – дори *те* се страхуваха от Тресавището.

Но ето че тази вечер не ни се притекоха на помощ.

Тасенда излезе на малко сечище. Познаваше звуците на Тресавището не по-зле от ударите на сърцето си – тихо клопочене като на врящ чайник, прекъсвано от време на време от пропукване, подобно на чупеща се кост. Беше идвала много пъти с родителите си, за да донесе дарове – но никога не бе стъпвала тук през нощта.

Беше... по-малко, отколкото си беше представляла. Съвършено кръгло, пълно с тъмна вода. Въпреки че земята в тази част на гората бе осеяна с кални дупки и опасни заблатени участъци, това езеро бе известно като „Тресавището“ сред хората ѝ.

Тасенда пристъпи до самия край, спомни си мекия звук – не точно плисък, по-скоро нещо като въздишка – който издадоха телата на родителите ѝ, когато се плъзнаха във водата.

Не бе нужно телата да се натискат, когато ги даваха на Тресавището. Труповете потъваха вътре и не се връщаха.

Тя се олюля на ръба на езерото. Бе родена, за да защита хората си, притежаваше силите на пазителка, каквато не бе виждана от поколения. Само че тази вечер се бе провалила и дори Шептящите не я искаха. Оставаше единствено да се присъедини към родителите си. Да се плъзне в неподвижната вода. Това бе съдбата ѝ.

Не, сякаш зашепна глас дълбоко в нея. Не това е причината да те създам...

Тя се поколеба. Да не би сега да полудяваше?

– Ей! – извика глас зад нея. – Ей, какво е това?

Ярка, натрапчива светлина грейна и окъпа местността около Тресавището. Тасенда се обърна и видя старец, засанал на вратата на колибата на пазителя. Той държеше фенер, имаше рошава брада, почти цялата сива – въпреки че ръцете му изглеждаха яки и бе изправен. Навремето Ром бе ловец на върколаци, преди да дойде в Подстъпите, за да живее в приората.

– Госпожице Тасенда? – повика я той и едва не се спъна и строполи на земята в бързината да стигне до нея. – Ама къде така? Дръпни се оттам, дете! Какво не е наред? Защо не си във Верласен да пеш?

– Ами... – Тя остана изумена, че някой е жив. Не беше ли... не беше ли целият свят мъртъв? – Те дойдоха за нас, Ром. Шептящите...

Той я отдръпна от Тресавището, поведе я към колибата. Мястото беше безопасно под опеката на свещеник. Но нали същата тази опека не бе защитила селяните по-рано. Тя вече не знаеше кое е безопасно и кое не е.

Свещениците от приората се редуваха тук, в тази колиба, наблюдаваха. Наскоро се бяха опитали да забранят на хората да носят дарове на Тресавището. Свещениците нямаха вяра на Тресавището и мислеха, че хората от Подстъпите трябва да бъдат извадени от заблудата на древната им религия. Работата

бе там, че външен човек, дори мил като Ром, никога не би разбрал. Тресавището не бе просто тяхна религия. То бе в природата им.

– Как така, дете? – попита Ром, докато я настаняваше на стол в малката барачка на пазителя. – Какво се случи?

– Няма ги, Ром. Всички си отидоха. Призраците, които взеха родителите ми, сестра ми... те дойдоха със сила. Взеха всички.

– *Всички ли?* – попита той. – Ами сестра Гурденвала в църквата?

Тасенда поклати глава и отново усети как изтръпва.

– Тези Шептящи минаха покрай пазителите. – Тя вдигна очи към него. – Господаря на имението, Ром. Той беше там. Чух стъпките му, дишането му. Той водеше Шептящите и взе всички, остави единствено мъртви очи и студена кожа...

Ром мълчеше. След това бързо взе меч, пхнат до малкия нар в колибата, и го запаса.

– Трябва да се добера до игуменката на манастира. Ако Господаря на имението е наистина... е, тя ще знае какво да направи. Да вървим.

Тя поклати глава. Чувстваше се изтощена. Не.

Ром я потегли, но тя остана седнала.

– Адски огън, дете – рече той. Надникна през вратата към Тресавището, след това присви очи. – Молитвите на тази колиба би трябвало да те защитят от най-лошите неща в гората. Само че... след като призраците могат да влязат в църквата...

– Шептящите и без това не ме искат.

– Дръж се настрана от Тресавището – нареди той. – Поне това ми обещавай.

Тя кимна, както бе изтръпнала.

Застаряващият воин-свещеник си пое дълбоко дъх, след това запали свещ, преди да грабне фенера и да излезе в нощта. Щеше да следва пътя, който минаваше покрай Верласен. Сам щеше да се увери.

Хората ги нямаше. Бяха мъртви *до един*.

Тасенда седеше и гледаше към Тресавището. И ето че бавно започна да чувства отново. В нея се разля топлина. Разля се *ярост*.

Нямаше да има последствия за Господаря на имението. Ром можеше да се оплаква на игуменката колкото си иска, но Господаря – новият господар на този район – не можеше да бъде наказан. Свещениците нямаха истинска власт, с която да му се противопоставят. Може би щяха да покрещят малко, но нямаше да посмеят да направят нищо повече от страх да не бъдат избити. Хората от двете съседни села на Верласен щяха да обърнат глави и да продължат живота си с надеждата Господаря да е останал доволен от онези, които вече е избил.

Опасностите, които идваха от гората, бяха едно, но истинските чудовища по тези земи винаги бяха господарите. Поруменяла от гняв, Тасенда започна да оглежда малката колиба. Ром беше взел единственото истинско оръжие, но тя откри ръждясал шиш за разбиване на лед в стар охладител. Щеше да ѝ свърши работа. Духна свещта, след това излезе на лунната светлина.

Тресавището боботеше одобрително, когато тя тръгна по пътя към имението. Това бе глупава предизвикателност, знаеше го. Господаря със сигурност щеше да я убие. Щеше да я измъчва, да използва трупа ѝ в някой ужасен експеримент, да даде душата ѝ на демоните.

Тя продължи. Нямаше да се хвърли в Тресавището. Не това бе съдбата ѝ.

Поне щеше *да се опита* да убие Господаря на имението.

3

Тасенда

Господаря на имението пристигна преди две години, малко след като Тасенда откри Песента за защита. Той веднага отстрани предишния управител на Подстъпите – създание, известно като Господаря Вааст. Никой не пророни сълза за очевидната смърт на Вааст. Той често отнемаше твърде много кръв от младите жени, които посещаваше нощем.

Поне никога не бе отнемал живота на цяло село в един ден.

Тасенда коленичи извън периметъра на имението, погледна внушителната постройка. Ярочервена светлина блестеше от прозорците. Бе известно, че Господаря на имението общува с демони – и наистина по продължение на предната алея се издигаха статуи с крила, които – докато тя наблюдаваше – от време на време потръпваха и се наместваха.

Тя стисна шиша за лед, виолата бе на гърба ѝ. Отзад на сградата сигурно имаше вход за прислугата – баща ѝ бе споменал, че е доставял там ризи.

Тасенда се чувстваше като гола, след като излезе от гората, за да пресече ливадата. Лунната светлина изглеждаше ярка, ослепителна. Възможно ли бе слънцето да е по-ярко, отколкото беше? Тя стигна отстрани на къщата, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, бе стиснала шиша за лед като кама. Облегна се на дървената стена, след това запристъпва предпазливо на юг. От тази посока идваха отблясъци. А това не бяха ли... гласове?

Тя стигна до задния ъгъл на сградата, след това надникна и видя отворена врата. Входът за прислугата хвърляше светъл квадрат върху тревата. Тя притаи дъх – група малки червенокожи същества бърбореха точно пред вратата. Тези деформирани дяволи ѝ стигаха до кръста, имаха дълги опашки и никакви дрехи. Бъркаха във варел гнили ябълки и се замеряха с плодове.

Тези ябълки... сигурно бяха от обраните в овощната градина миналия месец, изпратени на Господаря на имението, както той беше поискал. Селяните даваха най-доброто от реколтата, но – ако можеше да съди по това колко е пълен варелът – плодовете бяха оставени да гният.

Тасенда се дръпна зад ъгъла, дишаше учестено, ръцете ѝ трепереха. Тя стисна очи и се заслуша как съществата дърдорят на своя гърлен, изчанчен език. Тя често бе чувала ужасни звуци да долитат откъм гората, но да види такива същества пред себе си бе съвсем друго.

Насили се да се раздвижи, опита се да отвори няколко прозореца покрай стената. За съжаление, всичките бяха плътно затворени, а ако счупеше някой, щеше да привлече вниманието. Така оставаха вратите отпред или вратата отзад със създаванията.

Тя се прокрадна към ъгъла и отново се насили да погледне съществата. Четири от тях се боричкаха над почти цяла ябълка. Тасенда си пое дълбоко дъх.

И запя.

Песента за закрила. Запя с нежен глас, тихо, дискретно – въпреки че виолата ѝ откликна на музиката, завибрира както ставаше често, ако не започнеш да свири, докато пее.

От песента в нея се надигна топлина, разгърнаха се страсти и болка. Музиката мина *през* нея, вместо *да избликне* от нея. Тази вечер бе необичайно въздействаща. Жива. Много повече от нея.

Дяволите застинаха, черните им очи се ококориха, сякаш бяха замаяни. Те се отдръпнаха назад, разтвориха устни, пока-

заха остри като игли зъби. След това, слава богу, се пръснаха, заскърцаха тихо, плъзнаха се към гората.

Песента искаше изява, искаше да избликне от нея по-силно. Тасенда я потисна, след това въздъхна тихо. Музиката я караше да чувства. Тя я изтегляше от водата, подгизнала, измръзнала, и някак успяваше да ѝ вдъхне живот. Как бе възможно да усети нещо различно от гняв и тъга?

Съсредоточи се над задачата си. Насочила шиша за лед пред себе си, тя се вмъкна през задната врата на голямата къща и излезе в коридор, който ѝ се стори твърде приветлив с дебел килим и богато резбовани дървени первази. Това бе домът на чудовище. Тя нямаше доверие на обаятелната фасада, както не би имала доверие, ако срещнеше усмихнато момиченце дълбоко в гората, което да ѝ предложи съкровище.

По дървения под в близка стая проскърцаха стъпки. Убедена, че някакъв ужас ще изскочи навън и ще я сграбчи, Тасенда пое по близкото стълбище към втория етаж. И наистина, миг след като се отдръпна, нещо с тъмносива кожа излезе в коридора. Рогата на огромното създание докосваха тавана и то се придвижваше с тежки стъпки.

Разтревожена, Тасенда остана да наблюдава как то оглеждаше какво става пред задната врата. Беше чуло – или може би усетило – песента ѝ. Тя трябваше да се скрие. Плъзна се в първата стая на втория етаж, до която стигна: спалня, ако можеше да съди по балдахина край прозореца, облян в лунна светлина.

Мина през стаята към странична врата, след това се пхна в пишна баня с вана, в която спокойно можеше да се събере цялото ѝ семейство. Затвори вратата, скри се в обичайната тъмнина, която ѝ се стори почти желана. Най-малкото бе позната.

Тук преживяното напрежение най-сетне я притисна. Тя седна на един стол в мрака, притиснала шиша за лед до гърдите си. Ръката ѝ трепереше. Виолата засвири тихо на гърба ѝ – и тя усети, че е започнала да си тананика, за да се успокои, ала след това спря неочаквано.